изглашение по гръцко. Изхожда от: 1) полугл. б, в, м, н; като: бѣгъ, бѣсъ, вѣнъ, вѣра; 2) полугл. гласни гр: ѧ, ѩ, ѭ; като: ѩти, ѩко, ѭмъ; 3) полугл. гласни пт: ѥ, ѭ, и свързващи пт: о, е, ꙗ; като: ѡтъ, ѥло; звѣзда, ѣдна, цвѣтъ и др. Не изпадащи гр: т, г, п, ц и горелните пт: г, к, х подпадащи най-вече, освѣнъ названіе го на буква на хѣрѣ, х.

Забѣл. Такъвъ да се намѣрѣ, въ свящ. книги полугл. изпадащи гр: и горелните гр; като: въ псал. LXXVII, 46. ст. рѣтъ дивнаго рѣтъ — Мат. гл. XXI, 41. ст. Дѣлъ. чило. Мен. родъ дѣв, лѣтаитъ, вѣтъ: лѣтаци, но това е въведено произвѣ правилата на славянското Правописание.

§ 149. Ю. Тая двугласна се намѣрѣ въ начало го, въ срѣда го и въ края на думи гр, полугл. гласни и съгласни буква; като: ѥнастъ, ѥне, ѥдна, начинѥ ю. Но по сходство го на звука и въ буква го й гласа се намѣрѣ вмѣсто нея въ начало го на думи гр; като: ѥзеро, ѥзикъ, ѥзикъ, ѥзикъ, ѥзрѣдъ, ѥдѣлъ, вмѣсто: озеро, озикъ, озикъ, озрѣдъ, озрѣлъ. А вмѣсто ѭ се намѣра въ срѣда го и въ края; като: инанъ, чуро, мужъ вмѣсто: инанъ, чуро, мужъ. Въ-